

Stefanie Höfler

„Az Őszirózsa Villa meghódítása

Claudia Weikert rajzaival

Nádori Lidia fordítása

– Képzeljétek, gyerekek – szólt egy reggel Húha néni –, hamarosan kirándulni megyünk!

Erre mindenki azt ordította:

– Jippííí!

Egyedül én nem ordítottam. Én ugyanis csak egészen halkán tudok beszélni.

Brúnó azonnal tudta, hová megyünk kirándulni. Egyből rá is vágta:

– Az erdőbe, ugye?

– Nem – felelte Azta néni, és közben kicsikét ugrándozott, ahogy akkor szokott, amikor nagyon örül. – Ezúttal nem az erdőbe megyünk.

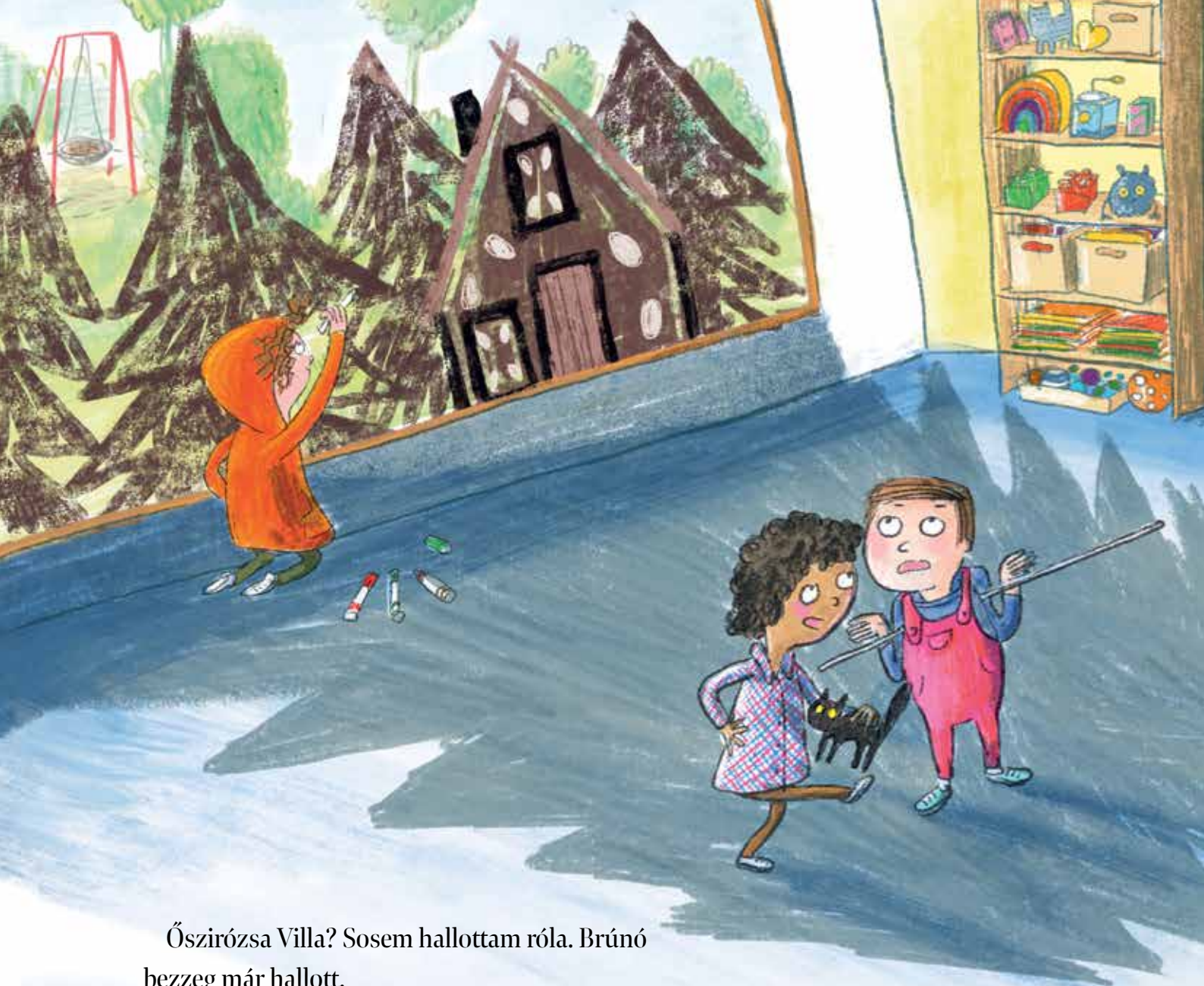
– Az állatkertbe? – kérdezte Lujza, mire Sári morogni kezdett, hogy akkor ő ugyan nem jön, mert az állatkert állatkínzás. Az anyukája mondta neki. Ferdinánd az alpakafarmra szeretett volna menni.

– Ott olyan jó szagok vannak! Széna, rét, alpakaszőr és alpakakaka – sorolta álmodozva. Erre Zoé visítani kezdett, hogy fúj, a kaka gusztustalan.

Én azon gondolkodtam, milyen szaga lehet az alpakakakának. De mondani nem mondtam semmit. Nekem ugyanis mindegy volt, hová megyünk kirándulni, csak menjünk. Annyira vártam a kirándulást, hogy csikizte a hasamat. A várakozás is csikizte, az öröm is, meg egy kicsit a félelem is. Mint mindig, ha valami új dolog jön.

– Nem, nem, egyik sem – mondta Azta néni, és titokzatos hangon hozzáfűzte: – Az Őszirózsa Villába megyünk!

Őszirózsa Villa? Sosem hallottam róla. Brúnó bezzeg már hallott.

– Unalmas – morgolódott. – Öreg nénik meg bácsik kerülnek oda, ha már nem tudnak rendesen járni.

Zoé rögtön félni kezdett.

– Öreg nénik? Lehet, hogy a gonosz boszorkány is ott van a Jancsi és Juliskából?

– Hülyeség – jelentette ki Brúnó. – Nincsenek is boszorkányok!

– De vannak! – ordította Sári, meg hogy az ő nagymamája tud boszorkánykodni, mármint egy kicsit. – Néha cukrot varázsol a zsebembe!

– Akkor ő egy jó boszorkány – állapította meg Ferdinánd, és halkán hozzátette: – De vannak gonoszak is!

Zoé erre sírva fakadt. De akkor Lujza is megszólalt, hogy az ő nagypapája pont az Őszirózsa Villában lakik. És hogy falába van, és az összes boszorkánytól meg tudja védeni Zoét. Na, erre mindannyian kíváncsiak lettünk az Őszirózsa Villára, még Brúnó is.

Persze főleg Lujza nagypapájának a falábra voltunk kíváncsiak. És arra is, hogy kiderüljön: vannak-e boszorkányok igazából, vagy nincsenek.

– Majd meglátjuk, gyerekek – mondta Azta néni. És hogy elő fogunk adni egy mesét az Őszirózsa Villában, és hogy a legjobb, ha most mindjárt elkezdünk próbálni.

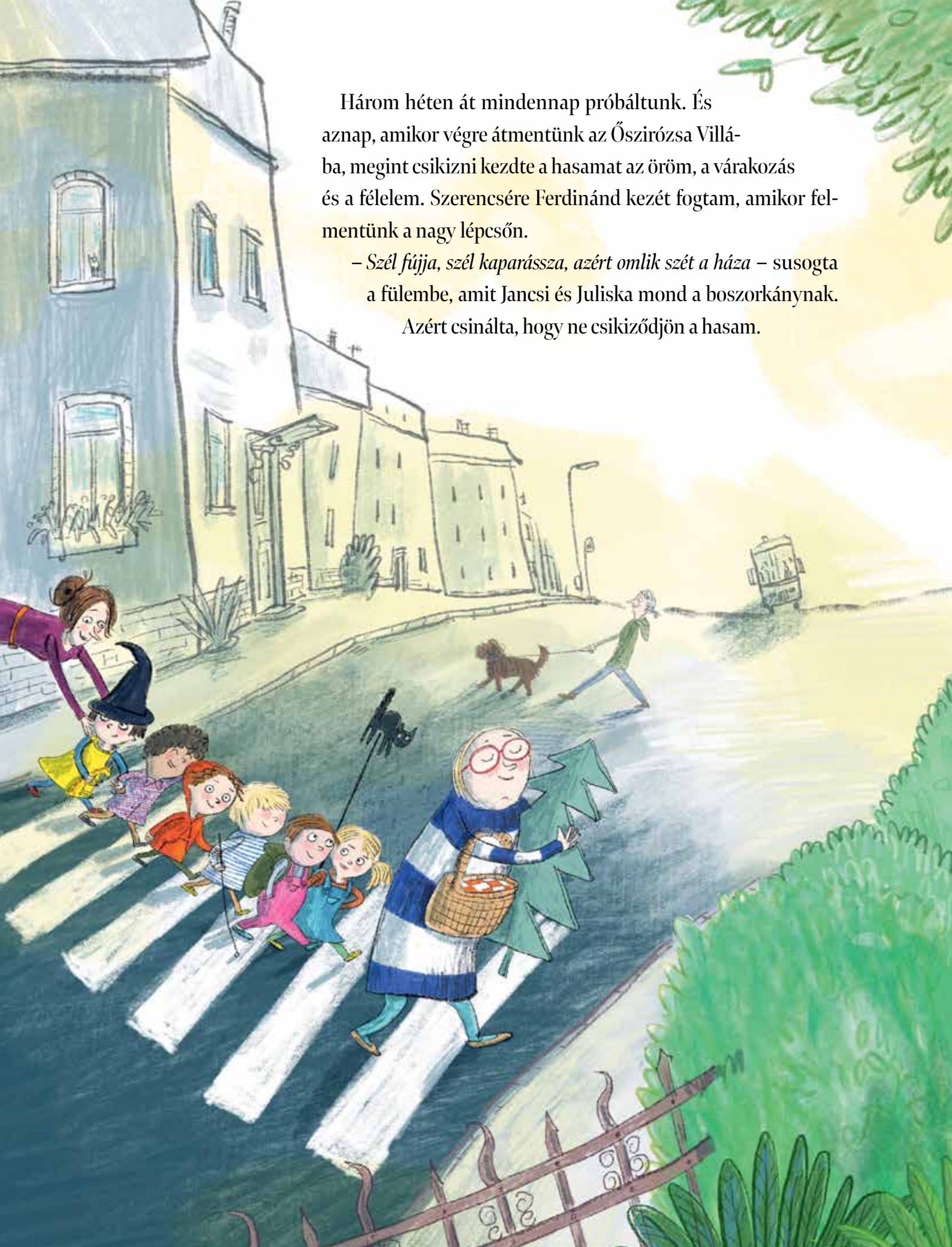
Na és melyik mesét választottuk? Hát persze hogy a Jancsi és Juliskát.

Három héten át mindennap próbáltunk. És
aznap, amikor végre átmertünk az Őszirózsa Villá-
ba, megint csikizni kezdte a hasamat az öröm, a várakozás
és a félelem. Szerencsére Ferdinánd kezét fogtam, amikor fel-
mentünk a nagy lépcsőn.

– Szél fújja, szél kaparássza, azért omlik szét a háza – susogta
a fülembe, amit Jancsi és Juliska mond a boszorkánynak.

Azért csinálta, hogy ne csikiződjön a hasam.

Először azt hittük, senki nincs otthon az Őszirózsa Villában, mivel üres volt az előtér, és szinte vágni lehetett a csöndet. Meg furcsán is nézett ki.

– Elég izé szag van itt – méltatlankodott Ferdinánd. Mire azt mondtam, olyan szag van, mint nálunk, az óvodában, amikor Húha néni teát főz.

És akkor Azta néni így szólt:

– Pontosan! És ha teailatot érzünk, akkor biztos, hogy van otthon valaki.